

* * *

А наш тато – наче журавель,
Що гніздечко вкрив своє крилом,
Щоб учора, завтра і тепер
Журавлятам затишно було.

Журавлиху ніжно пригорнув –
Захища від холоду й пільми,
Сам же ні на хвилику й не заснув,
Повернувшись до вітрів грудьми.

Мій коханий, дякую тобі
За тепло, яке ти зміг нам дати,
Що ніколи смутку чи журби
Не пускаєш до своїх дівчаток.

Будь сто років з нами й коло нас,
Пригортай і далі нас крильми,
Будь щасливим, дужим повсякчас,
Бо з тобою лиш щасливі ми.

* * *

Босими ніжками до ялинки...
Що там? Чи лялька, чи мандаринки?
Чи приліта Дід Мороз з України
І до тих діток, що на чужині?

Вчора до нього листа я писала,
Щиро Дідусю про все розказала,
Що б я насправді хотіла за диво,
Щоби була і весела, й щаслива.

Хочу, аби у моїй Україні
Врешті скінчилися злидні і війни,
Було б не треба мамі і тату
Кращої долі деінде шукати.

Може б, в Полтаву ми знов повернулись,
Де мої перші рочки минули.

Ну, а якщо в Польщі я застаюся,
Хай Дід Мороз переправить бабусю
Через кордон на засніжених санях
Просто до нас у затишне мешкання.
Бо вона в мене старенька й недужа,
Важко в дорогу їй вирушить дуже.
Добре було б з нею лялькою гратись,
Було б і з ким залишитися в хаті.
Разом вареників ми б наліпили
Й стіл новорічний святково накрили!..
Хай Дід Мороз під ялинку гіллясту
Принесе кицьку – Лізку пухнасту,
Бо в Україні зосталась вона,
Мабуть, без мене дуже сумна.
Я б їй тоді розказала на вушко
Всі-всі тривоги, наче подружці!..
Але найбільше його я благаю,
Аби вернулася мама з шпиталю...
Щоб я прокинулась уранці-рано,
А канапі спить моя мама...

Встану раненько – у серці надія!
Чи ж Дід Мороз здійснив мою мрію?
І побіжу в «ялинкову» кімнату:
Там на канапі... спить тільки тато.
Та під ялинку мерщій зазираю:
Лялька. Цукерки. Дива немає...